

Sledujete pořad
Mezi Mistrem a žáky
„Použijte svůj rozum,
abyste viděli Pravdu.“
Přednáška
Nejvyšší Mistryně Ching Hai
Francie, 5. ledna 2009
Jednou,
před dávnou, dávnou dobou,
bylo malé městečko,
které mělo dvě souběžné
ulice, jednu vlevo
a jednu vpravo.
Byly tam dvě takové ulice.
Byly oproti sobě.
A teď jeden Derviš,
na Dervíše si už pamatujete?
Byl to muslim?
A stalo se,
že projížděl městem.
Nejdřív šel tedy
po jedné ulici a pak
šel po druhé,
protože jsou souběžné,
můžete jít nejdřív jednou
ulicí a pak druhou ulicí.
Když došel do druhé ulice,
někteří lidé si všimli,
že jsou jeho oči plné slz
a tekly mu dolů,
ty slzy mu tekly dolů,
tekly dolů.
Někdo najednou
zakřičel: „Och,
někdo na první ulici zemřel!“
protože viděl, jak
Derviš vychází z první ulice,
oči zalité slzami,
tak někdo ve druhé ulici řekl:
„Někdo v první ulici zemřel!“
to se domníval.
Myslel si, že někdo zemřel.
A pak to zaslechly všechny
děti v okolí
a přidaly se a také říkaly:
„Och, někdo
v první ulici zemřel!“
A pak všechny
běžely do svých domovů
a rozhlašovaly novinky:

„Och, někdo
v první ulici zemřel!“
Přesně takto.
Oni se ale Dervíše ani
nezeptali, proč
jsou jeho oči zalité slzami.
Uhodnete proč?
O bonbón. Proč?
Byl vítr.
Možná.
Ano, to je možné, ano.
Některým lidem,
když je vítr, se zalijí oči
slzami, dostane se jim tam
prach, nebo něco.
Co jiného to mohlo být?
Jeho špatná karma (odplata).
Jeho špatná karma (odplata)!
Můj Bože, jste tak vážní.
Byl šťastný.
Mohl být šťastný, ano,
to je možné.
Když jste šťastní,
pláčete, ano? (Ano.)
To je možné.
Co dalšího to mohlo být?
Je tady nějaký kuchař?
Krájel cibuli.
Cibuli!
Ano! Já už jsem vás ale
postrčila, proto.
Než vyšel ven, loupal cibuli.
Zřejmě loupal cibuli
Zřejmě loupal cibuli
a možná měl málo
sojové omáčky, tak
vyběhl do vedlejší ulice,
aby si koupil
nějakou sojovou omáčku,
k vaření na
Supreme Master Television.
Kdo ví?
V každém případě
to bylo, jak to bylo.
Loupal cibuli
a pak vyběhl do druhé ulice,
protože zřejmě měli
v druhé ulici obchod,
byl tam obchod
v kterém měli věci,

které potřeboval, a neměli
je v první ulici.
Tady to není vysvětleno,
ale můžeme hádat.
Derviš tedy vyběhl
do druhé ulice
se slzami v očích
a teď po chvíli,
všechnen ten křik
o tom, že někdo v první
ulici zemřel, se rozšířil
do všech koutů města
a všichni se přidali.
Byli tak rozrušení, zoufalí
a velmi zmatení.
Protože to bylo malé město
a byly tam jen dvě ulice
a všichni tam všechny znali,
jako by všichni byli
příbuzní někoho
v tomto malém městě.
Byli jako malá rodina,
proto si dělali takové starosti,
„Kdo to mohl
v první ulici zemřít?
Byl to můj bratranec?
Byl to můj strýc?
Byla to moje teta?
Byla to moje sestra,
nebo bratr nebo tchán?“
Nebo kdo.
Všichni byli tak vystrašení.
A v té době neměli telefony,
takže si nemohli
tak rychle zavolat,
jestli jsou v pořádku.
Jen si řekli,
že někdo zemřel v první ulici,
to bylo vše
a všichni byli vystresovaní.
A pak se nikdo ani
neodvážil zjišťovat,
kdo zemřel a proč.
kdo zemřel a proč.
Proč je tam tolik
rozhychu, co?
Nikdo se neptal, protože
byli všichni tak
zaneprázdnění, vystresovaní
a vzájemně si naslouchali:

„Ano, někdo zemřel!“
a rychle pobíhali,
aby to řekli dalším:
„Někdo zemřel v první ulici.“
A ta osoba rychle běžela,
aby to řekla dalšímu
a celé město bylo
plné té zprávy
o té zemřelé osobě.
Nikdo se nepídil po tom
kdo zemřel a proč.
A v tom městě byl
moudrý muž,
všem říkal:
„Prosím, zklidněte se!
Alespoň se jděte zeptat.
Proč jste se nejdříve
nezeptali kdo zemřel a proč?
A pak byli všichni tak
vystresovaní
a zmatení, že všichni
mluvili najednou
a nikdo nikoho neposlouchal,
byl tam velký chaos a hluk
a říkali: „Jediné co víme
je, že je v té druhé ulici
smrtná nákaza!“
Zprvce, někdo zemřel
a teď se tam šíří
nějaké infekční onemocnění,
v té další ulici.
„Šíří se tam nějaká
smrtná nákaza.“ Můj Bože!
Když tak mluvili,
šířily se tyto zvěsti
zase všemi směry
a všichni teď věděli,
že tam byla smrtná nákaza,
smrtná nemoc,
v té první ulici.
Pak všichni,
celá populace města
přemýšlela:
„To je konec.
Toto je konec světa,
jak někde předpověděli.
Konec!
Smrtná nákaza!
Och, jsme odsouzeni!“
A všichni začali

hodně, hodně plakat.
Nejdříve plakali
kvůli mrtvému
a teď pláčou kvůli sobě
a kvůli budoucí záhubě,
která je čeká.
A pak po delší době,
po všem tom chaosu,
všechn ten pláč
nějak trochu utichl
a byl obnoven trochu řád
a pak se ty dvě komunity
rozhodly, že by si spolu
měly popovídat, nakonec.
Ještě se dokonce
na nic nezeptali.
Rozhodli se:
„musíme si promluvit
a přestěhovat
rychle ostatní lidi
do druhé komunity
než všichni zemřou
na tu epidemii!“
To si mysleli.
Balili si tedy své věci
a svolávali děti,
povolali vozy tažené
kravami, koňské povozy, vše.
A pak, během chvílky
byli všichni z obou ulic
evakuováni.
Nadpis říká,
že tak vznikla tradice,
„založení tradice.“
Takže nyní,
dokonce po mnoha
desetiletích jsou ty dvě ulice
stále vylidněné.
Nikdo tam již nežije.
A nedaleko jsou dvě vesnice,
které pravděpodobně vznikly
z této epidemie.
Každá vesnice má vlastní
historii, jak se začínaly
osidlovat
z odsouzeného města,
díky šťastnému útěku
v dávných dobách
od bezejmenného zla.
Oni jako tradici

vypráví tento příběh,
jak vznikly jejich vesnice.
Vidíte, toto je
jedno z učení nalezené
v knize učení
tajemného poustevníka
v dlouhodobé
muslimské tradici.
Oni jen chtějí ukázat,
že jsou lidé tak omezení,
že se ani nesnaží
zjistit co způsobuje co.
Je velmi obtížné
je o něčem přesvědčit,
když si něco umanou,
i když slyší falešnou zvěst,
stejně jí věří.
A tehdy nebyl evakuován
jen jeden člověk,
ale celé město,
slepý vede slepého.
Oni tak fungují všichni.
Tak vznikla tradice,
zřejmě stejně
jako mnoho jiných tradic.
To je to, co nám Mistr chtěl
tím příběhem sdělit.
Toto učení bylo od
Sheikh Qalandar Shah
z řádu Saraswati.
Zemřel v roce 1832,
není to tak dávno,
možná století.
Má v Lahore, Pákistánu
stále svatyni.
Možná to nebyl pravdivý
příběh, ale Mistr byl
skutečným člověkem
a žil v té době,
není to tak dávno.
Dovedete si to představit?
Slepý vede slepého
a oba jdou někam.
Takže v tomto učení
nám chtěl Sheikh
říci, že musíme být
soudní.
Musíme používat
naši rozlišující mysl,
abychom rozlišili, co je

pravda a co není.
Sotva slýcháme
ve rčení o něčem takovém,
jako je vystěhování
celého města.
Je možné,
že je to pravdivý příběh.
Je to možné.
Protože zvěsti se
šířily a šířily
a lidé jen poslouchali
a pak si k tomu přidali
svoji představu
a další člověk si přidal
zase svoji představu
a pak se z toho stala
velice velká pohroma
a všichni se vystěhovali,
jen tak.
Podobně, jako je to
u mnoha náboženství.
Lidé jen čemukoli věří
bez důkazu,
ano, bez důkazu,
aniž by si to ověřili.
Například, že Bůh je Světlo,
ale oni nevidí žádné světlo,
nikdo nevidí Boha.
Bůh je láska,
my ale od Něho necítíme
žádnou lásku, protože
Boha ani neznáme,
například tak.
Přestože je v Bibli
nebo buddhistických
svatých písmech mnoho
důkazů, které tvrdí,
že například Buddha
má kolem sebe Světlo,
že přirozenost Buddhy je
uvnitř vás, Bůh je uvnitř vás.
A my víme, že přirozenost
Buddhy je Světlo,
a nikdo nic nevidí.
Jen posloucháte a
pokračujete v tradici,
na kterou jste narazili.
A to je konec,
slepý vede slepého
a pak je to tak stále.

A pak, když se někdo
objeví a řekne:
„Řeknu vám, ukážu vám,
o čem jste tam četli.“
A oni si budou myslet,
„to není možné.
Podle mé tradice
tam nic takového není.
Ta tradice vznikla
za dob mého
pra, pra, pra, pradědečka,
ta se nemůže mýlit.
A vy teď přijdete a říkáte,
že to můžete dokázat?
Ne, ne to není možné!“
Ano? Je to tak.
Je to smutný příběh, smutná
věc. Je to ale pravda.
Když žil prorok,
stejně neměli
tak velký chrám,
většina proroků neměla nic,
většinou ne.
Ježíš chodil bos,
Buddha žebral o almužnu,
Mohamed byl stále na útěku
před pronásledováním.
Všichni sikhští Mistři také,
i všichni ostatní Mistři,
které znám.
Bylo to prostě tak.
Takže téměř v žádné tradici
není mnoho lidí,
kteří by rozuměli pravdě.